

93- Truyện Vị Tỳ-Kheo Cụt Tay

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có rất nhiều tài sản, vật báu, nhiều không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà giàu sang để cưới làm vợ, tấu trời nhạc để mua vui cho nàng.

Sau đó, người vợ ấy mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, nhưng không có tay, vừa sinh ra đã nói được và nói như vậy:

–Nay đôi tay của ta thật là khó có.

Đứa bé tỏ ra rất tiếc rẻ. Cha mẹ lấy làm lạ, bèn mời các thầy xem tướng về xem tướng cho con. Các thầy tướng xem xong hỏi cha mẹ đứa trẻ:

–Khi trẻ sinh ra có điềm lành gì chăng?

Cha mẹ đáp:

–Lúc mới sinh ra nó có nói như vậy: “Nay đôi tay của ta thật là khó có.”

Do đó mà đặt tên cho đứa bé là Ngộ Thủ. Ngộ Thủ dần dần khôn lớn, tính tình hiền hậu, thông minh trí tuệ. Một hôm, Ngộ Thủ cùng các bạn thân đi dạo chơi, lần lượt đến tinh xá Kỳ hoàn. Thấy Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, Ngộ Thủ rất vui mừng, bước đến đánh lễ dưới chân Phật, rồi lui lại ngồi sang một bên. Đức Phật liền nói pháp bằng nhiều cách cho Ngộ Thủ nghe, tâm ý được mở tỏ, Ngộ Thủ chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, liền trở về xin cha mẹ đi xuất gia. Vì thương con nên cha mẹ không ngăn cản, bèn dẫn con đến chỗ Phật xin cho Ngộ Thủ xuất gia.

Đức Phật liền gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Ngộ Thủ tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành vị Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát, được trời, người tôn kính.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Ngộ Thủ này đời trước đã làm được phước lành gì, mà nay vừa sinh ra đã biết nói, nhưng không có tay, lại gặp Thế Tôn, được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-diếp. Có hai thầy Tỳ-kheo, một vị đã chứng quả La-hán và vị kia còn là phàm phu, là vị Pháp sư nói pháp. Dân chúng đua nhau thỉnh vị Pháp sư nói pháp này đi thọ sự cúng dường của các nhà đàn-việt. Một hôm, vị Pháp sư phàm phu đi vắng, dân chúng bèn thỉnh vị La-hán. Khi vị Pháp sư phàm phu trở về thấy vậy, liền tức giận chửi mắng: “Tôi thường rửa bát và dâng nước cho ông uống, nay ông lại đi với người khác, từ nay về sau nếu tôi còn làm việc cho ông nữa thì sẽ bị cụt tay.”

Sau đó, hai người chia tay không còn ở chung với nhau nữa. Do nghiệp duyên ấy, mà trong năm trăm đời vị Tỳ-kheo này phải chịu quả báo không có tay, cho nên Ngộ Thủ mới nói: “Nay đôi tay của ta thật là khó có.”

Đức Phật dạy các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vị Tỳ-kheo Pháp sư đã thề thốt lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

kheo Ngột Thủ. Nhưng nhờ khi đó đã rửa bát và dâng nước uống cho bậc Thánh, nên nay gặp được Ta, xuất gia đắc đạo.

Khi Phật nói về truyện nhân duyên của Tỳ-kheo Ngột Thủ, các Tỳ-kheo ai nấy cũng tự giữ gìn ba nghiệp thân, miệng, ý, nhằm chán sinh tử; có vị chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, có vị chứng đắc quả Tư-đà-hàm, có vị chứng đắc quả A-na-hàm, có vị chứng đắc quả A-la-hán, có vị phát tâm Bích-chi-phật, có vị phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M